

MARRIED AT
FIRST SIGHT

‘Volmondig
zei ik ‘ja’.
Wat had
ik te
verliezen?’

Vier jaar geleden trouwde Chantal Klijnoot - Van de Liefvoort (32) in het tv-programma *Married at first sight* met de haar onbekende Nikolai (32). Afgelopen maart werd dochter Fenne geboren. “Als ik hem nu met onze dochter zie, ben ik helemaal verliefd. Had de wetenschap toch gelijk.”

“Samen met mijn vader stond ik te wachten voor de ceremoniezaal. Het was 9 november 2016. Ik deed mee aan het tweede seizoen van *Married at first sight* en stond op het punt te trouwen met iemand die ik niet kende. Wat was begonnen als grap, werd plotseling werkelijkheid. Mijn beste vriendin had me die zomer opgegeven om mee te doen. Ik was al een tijd vrijgezel en toe aan iets serieus. Dat ik daadwerkelijk zou worden gematcht met iemand had ik nooit verwacht. Uit alle mannen die zich hadden aangemeld, bleek Nikolai een perfecte match voor mij te zijn. Ik was dan ook erg benieuwd hoe hij eruitzag.

Vanuit de zaal hoorde ik steeds gelach. Klinkt gezellig, dacht ik terwijl ik voor de dichte deur stond. Toen het eindelijk tijd was om naar het altaar te lopen, zag ik in de zaal rechts mijn familie en vrienden en links allemaal onbekenden. En voorin stond Nikolai. Op het moment dat we elkaar zagen, was er direct een klik. Zo bijzonder. Hoewel ik best een beetje zenuwachtig was, voelde ik me meteen op mijn gemak bij hem. Vooral zijn mooie lach en sprekende bruine ogen spraken me aan. Ik vond Nikolai echt knap. Volmondig zei ik een paar minuten later ‘ja’. Wat had ik te verliezen? Alle huwelijkse voorwaarden waren zo goed geregeld, als we uit elkaar zouden gaan, zou dat voor mij persoonlijk niks veranderen.”

BEGINNENDE VLINDERS

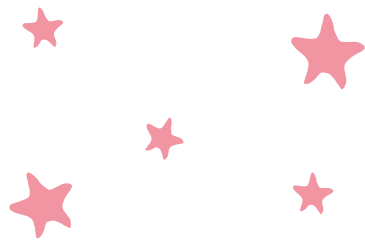
“Volgens Nikolai draaide ik mijn hoofd weg toen we elkaar voor het eerst mochten zoenen, maar dat is niet waar. Ik kuste hem gewoon op zijn wang. Enne... 's Avonds maakte ik het alsnog goed toen we alleen in

onze hotelkamer waren. Het was niet verplicht dat we bij elkaar sliepen, maar dat deden we wel. Ons bruiloftsfeest was zo fantastisch geweest. Al snel waren we de camera's helemaal vergeten. Ook tijdens onze huwelijksreis op Tenerife ging alles heel relaxed. Nadat we in de laatste aflevering moesten aangeven of we verder wilden met elkaar, had ik al beginnende vlinders. Bij Nikolai kwam dat wat later. Hij zag wel een toekomst voor ons, maar was niet meteen verliefd. Dat snapte ik wel. We kenden elkaar nét een aantal weken. Zelf wilde ik ook niet te hard van stapel lopen. We woonden ruim een uur rijden van elkaar vandaan, dus besloten we eerst te latten. Elk weekend spraken we af en langzaam groeiden we naar elkaar toe. Na negen maanden gingen we samenwonen. Misschien was het wat vroeg, maar de afstand brak ons op en we wilden gewoon heel graag bij elkaar zijn. Ik kom zelf uit het zuiden en verhuisde voor Nikolai naar het westen. Dat was best even wennen. Hij woonde nog bij zijn

*Het was niet verplicht
dat we bij elkaar sliepen
die eerste nacht,
maar dat deden we wel*

moeder, maar ik had in Noord-Brabant al vijf jaar een eigen plek. Ook had ik daar mijn familie, vrienden en werk. Toch was het de beste optie voor ons. Nikolai had in die periode net een geweldige carrièrekans gekregen en zijn nieuwe baan als arbeidsbemiddelaar was vlak bij waar hij woonde. Enthousiast als hij was, beloofde hij voor ons een huis en voor mij werk te vinden. Binnen twee weken kwam hij zijn beloften na. Via de woningbouw kwam hij in aanmerking voor een leuk huurappartement. Ook vond hij de perfecte vacature voor mij als leerling-verzorgende. De inschrijvings- →

real life

periode was eigenlijk al gesloten, maar hij kreeg het voor elkaar dat ik me alsnog kon aanmelden. En met succes, want ik kreeg de baan. Binnen een paar weken had ik een heel nieuw leven.”

LANGE WEG

“Over het krijgen van kinderen waren we het snel eens. Nikolai wilde er maximaal twee, ik minimaal twee. We zaten redelijk op één lijn. Alleen wanneer precies, dat wisten we niet. Uiteindelijk begon Nikolai er in februari 2018 over. Hij was met wat vrienden op wintersport en vroeg me aan de telefoon of ik wilde stoppen met de pil. We wilden eigenlijk pas na de zomer voor een kindje gaan, maar opeens kon ik ook niet meer wachten. We lieten het op z’n beloop, heel spannend!

Helaas was ik na tien maanden nog niet zwanger. Ik kwam erachter dat ik geen eirijping en dus geen menstruatie had en werd door de huisarts naar een gynaecoloog doorverwezen. Vervolgens startte ik met het slikken en spuiten van hormonen. Twee keer per week kreeg ik in het ziekenhuis een echo om te kijken of ik al een rijp eitje had, maar steeds was er niks te zien. Het maakte me heel erg onzeker. Wat als ik niet zwanger kon worden? Gelukkig was het in juni 2019 raak. Na onze eerste IUI-behandeling (hierbij worden de beste zaadcellen uit het sperma gefilterd en vlak voor de ovulatie hoog in de baarmoeder ingebracht, red.) was ik zwanger. Ik moest huilen van geluk. Op de verjaardag van Nikolai vertelden we het goede nieuws aan iedereen. Ik was op dat moment net de twaalf weken gepasseerd en voelde me na een zwaar eerste trimester eindelijk wat beter.”

ZO NAAR VERLANGD

“Helaas kreeg ik, toen ik zo’n 24 weken zwanger was, zo’n last van mijn bekken dat ik vier weken later volledig thuis kwam te zitten. Ik kon gewoon bijna niet meer mijn bed uitkomen van de pijn. Door veel rust te nemen, wist ik de zwangerschap helemaal te voldragen.

*Ik startte met hormonen.
Het maakte me heel erg
onzeker. Wat als ik echt
niet zwanger kon worden?*

real life

Onze baby nam ook lekker de tijd, want ze werd pas met 41 weken en vier dagen geboren, op 17 maart dit jaar. Het was een prachtige bevalling in bad, precies zoals ik wilde. Totaal overrompeld hield ik onze dochter Fenne vast. Wat was ze mooi met haar donkere haartjes. En zo ontzettend lief en rustig. We waren meteen stapelgek op haar en konden uren naar haar kijken. Ik had zo naar haar verlangd en eindelijk was ze daar. Echt bizar, maar alle clichés zijn gewoon waar. Je bent direct verliefd op je kind als je het voor het eerst ziet. Inmiddels is Fenne een flinke dame. Vanaf zes maanden eet ze al met de pot mee en ze slaapt ook heerlijk het klokje rond. Dat was in het begin wel anders. Nadat ik een dag na de bevalling overstapte op flesvoeding, omdat ik niet voldoende borstvoeding produceerde, veranderde ze na drie weken in een erg onrustige baby. Ze gaf continu over en sliep amper. Het duurde even voordat we erachter kwamen dat ze aan ernstige reflux leed, maar de situatie had al voor veel spanningen tussen mij en Nikolai gezorgd. We waren hartstikke moe van al het slaapttekort en de zorgen om Fenne. We kenden

elkaar bijna niet meer terug en moesten erg wennen aan onze nieuwe rol als ouders. Achteraf hoorden we dat we niet de enigen waren met dit probleem. Blijkbaar is het ‘normaal’ voor jonge ouders. Hadden we dat maar geweten, wij dachten echt dat het aan ons lag. Met hulp van een relatietherapeut vonden we elkaar weer terug. Als ik Nikolai nu met onze dochter zie, ben ik helemaal verliefd. Hij is zo’n fantastische, lieve vader. In de toekomst gaan we graag voor een tweede kindje. Ik ben heel erg trots op Nikolai en we houden heel veel van elkaar. Had de wetenschap toch gelijk. We zijn echt voor elkaar gemaakt!” ■

*Totaal overrompeld
hield ik onze dochter vast.
Wat was ze mooi met
haar donkere haartjes’*